

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 365/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., advokátom, Južná trieda 1, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/141/2019-596 zo 6. apríla 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/59/2022 z 23. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu č. k. 3Cob/141/2019-596 zo 6. apríla 2022 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/59/2022 z 23. augusta 2023 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/114/2009 sa mestská časť Bratislava-Staré Mesto (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala proti sťažovateľovi zaplataenia 138 461,52 eur s príslušenstvom. Žalobkyňa sa svojho nároku domáhala na tom základe, že protokolom č. 51/1992 o zverení majetku hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy do správy mestskej časti Bratislava-Staré Mesto mala do správy zverenú špecifikovanú nehnuteľnosť (dom). Spoluvlastníkmi predmetného domu v podiele 1/2 je sťažovateľ spolu s manželkou a spoluvlastníkom druhej polovice domu bolo hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava.

Žalobkyňa spolu s ostatnými spoluvlastníkmi uzatvorili 22. júna 1994 so sťažovateľom ako fyzickou osobou – podnikateľom – zmluvu o výkone správy nehnuteľnosti, ktorou bol sťažovateľ poverený zabezpečením prevádzky domu, údržby a opráv spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva vrátane pozemku, ktorý prináleží k tomuto domu, za podmienok uvedených v predmetnej zmluve. Sťažovateľ však v rozpore so zmluvou nepredkladal žalobkyni vyúčtovanie správy domu po ukončení kalendárneho roka (konkrétne v rokoch 2003 až 2007). Následne na rokovaní uskutočnenom 16. júla 2008 odovzdal žalobkyni vyúčtovanie správy domu za príslušné obdobie, pričom žalobkyňa predložené vyúčtovanie správy domu odsúhlasila a sťažovateľa vyzvala na prevod výnosov domu na jej účet. Túto povinnosť si však v stanovenej lehote nesplnil.

3. Rozsudkom č. k. 25Cb/114/2009-474 z 25. apríla 2017 okresný súd žalobe vyhovel a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 138 461,52 eur spolu s príslušenstvom a nahradiť jej trovy konania v plnom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyni svedčí aktívna vecná legitímácia v konaní, pretože je preukázateľne subjektom záväzkového vzťahu založeného zmluvou o výkone správy nehnuteľnosti z 22. júna 1994. Okresný súd považoval za preukázané oprávnenie poverených zamestnancov žalobkyne na jej zastupovanie v konaní s tým, že rozsah oprávnení konkrétnych zamestnancov bol jasne a zrozumiteľne špecifikovaný v predložených rozhodnutiach starostu mestskej časti ako štatutárneho orgánu. Za nedôvodnú považoval taktiež námietku sťažovateľa o premlčaní uplatneného nároku.

4. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. V celom rozsahu sa stotožnil s názorom okresného súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne, pričom dodal, že sťažovateľ pripravil vyúčtovania s konkrétnou sumou pre žalobkyňu a vykonával správu v presvedčení, že v danej veci koná so žalobkyňou, pričom bolo potrebné vychádzať aj zo zásady materiálnej publicity zápisov v obchodnom registri. Sťažovateľ si musel byť podľa odvolacieho súdu vedomý toho, kto je na liste vlastníctva zapísaný ako vlastník a kto je správcom danej nehnuteľnosti. Prisvedčil okresnému súdu, pokiaľ ide o preukázanie oprávnenia konkrétnych osôb na zastupovanie žalobkyne v konaní a taktiež pokiaľ ide o vysporiadanie sa s námietkou premlčania uplatneného nároku.

5. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) CSP, namietajúc jeho nedostatočné odôvodnenie.

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP, keďže vytýkanú vadu zmätočnosti nezistil. Nestotožnil sa s námietkou sťažovateľa, že súdy nižších inštancií sa nevysporiadali s ním predloženými dôkazmi, keďže z dôvodov prvoinštančného rozsudku je zrejmé, že sa zaoberal odborným stanoviskom doc. JUDr. Jozefa Sotolára, PhD., z 30. augusta 2009, ako aj právnou analýzou doc. JUDr. Jozefa Vozára, CSc., z 23. apríla 2015, a dospel k záveru, že žalobkyňa má v konaní aktívnu vecnú legitímáciu. Konajúci súd náležite podľa dovolacieho súdu zdôvodnil aj svoj záver týkajúci sa oprávnenia zamestnancov žalobkyne na podanie žaloby. Uzavrel, že rozsudok odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam sťažovateľa a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnený. Odkázal na konkrétne body rozhodnutí súdov nižšej inštancie, ktoré sa vznesenými námietkami sťažovateľa dostatočne zaoberali.

7. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou zo 4. februára 2024 domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, obe rozhodnutia žiadal zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Sťažovateľ argumentoval, že v danom prípade konajúce súdy neposkytli ústavne súladný výklad konkrétnych právnych predpisov, keď akceptovali žalobu podanú neoprávneným subjektom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ argumentuje, že počas celého konania opakovane požadoval vykonanie zásadného dôkazu (znaleckého dokazovania týkajúceho sa overenia pravosti podpisov obsiahnutých v jednotlivých písomnostiach, ktoré tvorili základ a súčasne podklad na uplatnenie samotného nároku na súde, a v konečnom dôsledku na základe v nich uvedených údajov bolo žalobe vyhovené). Zároveň sa opakovane vyjadroval, že nikdy nepodpísal uvedené dokumenty, a teda nemožno vychádzať z ich pravosti a správnosti.

9. Sťažovateľ uvádza, že vzhľadom na objektívny nedostatok znalcov z daného oboru sa mu až následne podarilo zabezpečiť (súkromný) znalecký posudok a tento mu bol doručený až 6. decembra 2024. Zo znaleckého posudku č. 18/2024 znalca JUDr. Jaroslava Kovalického (evidenčné číslo 915497) z odboru písomoznalctva (odvetvia ručného písma) vyplýva, že sporné podpisy na dokumentoch nie sú pravým podpisom sťažovateľa.

10. Sťažovateľ zastáva názor, že pokiaľ súdy odmietli vykonať zásadný dôkaz, ktorý je relevantný pre konanie a má zodpovedajúcu vypovedaciu hodnotu, pričom nie je nadbytočný, ústavná sťažnosť z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces je prípustná.

11. Sťažovateľ namieta, že rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu sú ústavne neudržateľné, t. j. vykazujú znaky svojvôle, arbitrárnosti, a nie sú ani náležite odôvodnené (v kontexte uvádzaných skutočností a nevykonania zásadného dôkazu), čím došlo k porušeniu jeho označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

13. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

14. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O túto prekážku nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

15. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou zo 4. februára 2024 sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia totožných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru totožnými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu.

16. O predchádzajúcej ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhodol právoplatným uznesením č. k. IV. ÚS 364/2024-55 z 25. júla 2024, ktorým ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol vo vzťahu k rozsudku krajského súdu pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde a vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Sťažovateľ v teraz posudzovanej ústavnej sťažnosti argumentuje získaním nového dôkazu – písomznaleckého posudku o tom, že sporné podpisy na dokumentoch nie sú pravým podpisom sťažovateľa. Ide podľa neho o zásadný dôkaz, ktorý má pre konanie zodpovedajúcu vypovedaciu hodnotu, a preto je ústavná sťažnosť z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces relevantná a prípustná.

18. K tomuto názoru sťažovateľa ústavný súd uvádza, že ním *ex post* získaný znalecký posudok sám osebe nie je dôkazom o tom, že postup všeobecných súdov v jeho veci a vyodené závery nie sú ústavne udržateľné. Sťažovateľ mohol aj sám v priebehu konania (na súde prvej inštancie trvalo osem rokov) predložiť súkromný znalecký posudok, s ktorým by sa všeobecné súdy boli museli vysporiadať. Dôkaz, ktorý strana sporu získa po právoplatnom skončení sporu, potenciálne [nie bez ďalšieho, ale za splnenia zákonných predpokladov, predovšetkým § 397 písm. a) a § 403 CSP] predstavuje dôvod na povolenie obnovy konania.

19. Napriek „novej“ argumentácii sťažovateľa ústavný súd vyhodnotil aktuálnu ústavnú sťažnosť ako totožnú s predchádzajúcou, o ktorej rozhodnutie predstavuje podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde prekážku *res iudicata*. Preto ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

20. Ako *obiter dictum* ústavný súd dodáva, že sťažovateľom *ex post* získaný znalecký posudok nepredstavuje ani skutočnosť, ktorá by ospravedlňovala podanie ústavnej sťažnosti po zákonom o ústavnom súde (§ 124) stanovenej dvojmesačnej lehote.

21. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu